

lems Partifæller. Særlig hvad Understøttelserne til enligststillede angaar, har alle fornuftige Mennesker, ogsaa indenfor det konservative Folkeparti, erkendt, at de var for smaa, de paagældende Mennesker kan ikke eksistere for dem, og det er det, det drejer sig om at faa ændret. Det nytter ikke, at det ærede Medlem vil skyde Skylden paa mit Parti, for alle Partier har kritiseret Satsene.

Det ærede Medlem sagde, at der var Grænser for, hvad man kunde betale, og at man i hvert Fald maatte tage tilbørligt Hensyn til dem, der skal betale. Ja, det gælder vel i alle Forhold, men alle Partier har været enige om at skabe Aldersrenteloven. Det har imidlertid vist sig, at dens Sats er ikke er saadanne, at de, der skal nyde godt af Loven, faar tilstrækkeligt, og hvad det angaar at betale, maa man sige, at Nyderne sikkert har betalt deres Andel. Det gaar vel saadan med de fleste, at der er et vist Tidsrum, indenfor hvilket de er i Vigueur og faar Lov til at betale Udgifterne ved alle de Love, der gives. Men de Mennesker, som i Kraft af deres Stilling i Samfundet falder ind under Lovgivningen angaaende alderdoms- og sygdomssvækkede, maa have Ret til at faa deres Underhold paa en saadan Maade, at det øvrige Samfund kan forsvare det. Det er det, vi tilsigter, og der er sikkert ingen Skatteborger, der vil protestere imod dette, at naar man yder, maa Ydelsen være saaledes, at den kan forsvares.

Det ærede Medlem siger, at Skatteborgernes Indtægter vil gaa betydeligt ned. Ja, den Lektie hører man næsten hvert eneste Aar ved denne Tid, ogsaa ude i Kommunerne. Naar man skal til at lægge de kommunale Budgetter, begynder man altid med at spekulere over, hvorledes Indtægterne vil stille sig for det løbende Aar, og man hører saa altid, at man skal regne med, at de er gaaet ned og fremdeles vil gaa betydeligt ned. Den Tale har man ført i de sidste 4—5 Aar, og den kender jeg ogsaa godt hjemme fra min egen Kommune. Men naar saa Ligningskommissionerne kommer i Gang med Arbejdet, viser det sig Aar for Aar, at Indtægterne har været stigende. Hvorvidt de vil falde i det kommende Aar, skal jeg ikke udtale mig om, men i hvert Fald bør man dog ikke her, hvor det drejer sig om at forhøje Understøttelsen for de daarlignst stillede, beskæftige sig med, hvorledes Indtægterne vil blive i det næste Finansaar.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det kendte Omkvæd: Hjælp til Selvhjælp.

Maa jeg deroverfor henvise til det sidste Nummer af „Skatteborgeren“, i hvilket den højtærede Justitsminister har givet en Redegørelse for, hvor meget en Arbejder i det hele taget yder som Hjælp til Selvhjælp. Der nævnes her alle de forskellige Ydelser, til Arbejdsløshedsunderstøttelse, Sygekasse o. s. v., som en Arbejder faar sin Løn, der højst andrager en 3—4 Tusinde Kroner — for manges Vedkommende ligger Lønnen jo langt, langt herunder —, afkortet med gennem Bidrag til de forskellige Kasser. Her er et eneste Felt, hvor man ikke har brugt denne Fremgangsmaade. Da Loven i sin Tid var til Behandling, blev Spørgsmaalet om en Ændring af Princippet ogsaa fremsat her i Tinget af en af det ærede Medlems Partifæller, men den daværende Indenrigsminister svarede, at det kunde ikke lade sig gøre at føre et saadant Forslag igennem, der vilde hengaa mindst 30 Aar, før Systemet kunde komme til at virke. Det kan godt være, man en Gang med Tiden kommer ind paa den Fremgangsmaade, men saa er det ogsaa tidnok at begynde at tale derom. Foreløbig drejer det sig kun om, at man ønsker at hjælpe dem, der trænger, og det kan ikke ske paa anden Maade end den her foreslaaede.

Endvidere hævdede det ærede Medlem, at der er Masser af Mennesker, der udmærket godt kan tjene til deres Ophold, selv om de er 65 Aar. Efter min Mening kan det ofte knibe for enligststillede at arbejde, naar de er 65 Aar, men de er jo blevet tvunget dertil, thi for den Understøttelse, de hidtil har modtaget, har de simpelt hen ikke kunnet eksistere; enten har deres Børn maattet hjælpe dem eller ogsaa andre Mennesker, thi for Understøttelsen kunde de bogstavelig talt ikke eksistere. Det ærede Medlem henviste dem til at arbejde. Ja, jeg kan ganske henholde mig til, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde med Hensyn til Arbejdsevnen hos de 65-aarige. Det er jo forskelligt for de forskellige, naar Arbejdsevnen svigter, men sikkert er det, at for de Mennesker, der har levet paa Livets Skyggeside og gennem Aarene haft det haardt, for dem svigter den som Regel noget tidligere.

Endelig spørger det ærede Medlem: Hvor skal Pengene komme fra? Ja, hele det Beløb, det drejer sig om, er ca. 3 Mill. Kr. Det gælder jo for enhver i den private Husholdning at lægge sit Budget saa fornuftigt som muligt, det maa man ogsaa søge at gøre her, og jeg kunde godt anvise et Felt, hvor man kunde spare en Mængde Penge. Jeg tror ogsaa, en saadan Anvisning